

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb; . . . door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zoodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij te vergeefs geloofd hebt.

I CORINTHE 15 : 1, 2.

Zoo vermaan ik het u nog, dat gij sommigen beveelt, geene andere leer te leeren; noch zich te begeven tot fabelen.

I TIMOTHEÛS 1 : 3.

No. 16.

15 Augustus 1906.

11de Jaargang.

JERUZALEM, JERUZALEM!

gij, die de Profeten doodt, en steenigt die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs eene hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild! Ziet, uw huis wordt u woest gelaten. Voorwaar zeg Ik: hier zal niet een steen op den anderen gelaten worden, die niet afgebroken zal worden.

MATTH. 23 : 37, 38; 24 : 2.

Judéa zuchtte onder het knellende juk der Romeinsche landvoogden dermate, dat menige opstand der Joden door het geweld der wapenen moest gesmoord worden. Inzonderheid was het Pontius Pilatus, onder wiens stadhouderschap de Verlosser der menschen den wreedén kruisdood onderging, die door zijne hebzucht, onrechtvaardigheid en gruwel-daden al zijne voorgangers overtrof. De wreedheid en afpersingen van den landvoogd Felix, en inzonderheid die van het monster Gessius Floris gaven aanleiding dat de zoo lang getergde Joden openlijk de vaan des opstands ontrolden, om geweld met geweld te keer te gaan. (Dit was omtrent 66 jaar na Christus). [Judéa was reeds door den Keizer wederom in eene Romeinsche provincie herschappen, en aan Syrië toegevoegd].

Syriërs en Joden, van welke de eerste door de Romeinen begunstigd werden, bestreden thans elkander met zulk eene woede en verbittering, dat er zelfs binnen den tijd van één jaar 100.000 Joden door het zwaard werden weggemaaid. Ten einde dezen opstand te dempen, trok Cestius Gallus, Stadhouders van Syrië, met eene geduchte krijgsmacht tegen Judéa op; ofschoon hij ten laatste, nadat hij vele verwoestingen had

aangericht, in eene bergengte door de Joden werd omsingeld, en zich ter nauwernood door de vlucht redde. De Joden, door dezen gunstigen uitslag niet weinig aangemoedigd, spanden thans alle krachten in om den geduchten vijand het hoofd te bieden en verhieven den met roem bekleeden geschiedschrijver Flavius Josephus tot Stadhouder over Opper- en Neder-Galiléa. In weerwil van de groote toerusting tegen den aanstaanden strijd, bleef nochtans de hoop op eene gunstige uitkomst twijfelachtig; te meer, omdat de sektengeest en partijschap, die de Joden onderling verdeelden, het hunne bijdroegen om de maatregelen der vijanden te helpen begunstigen. Vele Joden, beducht voor het nakend onheil, dat hun ongelukkig vaderland bedreigde, verlieten de hoofdstad. Vele christenen, gedachtig aan de voorspelling des Zaligmakers, volgden dit voorbeeld, en weken naar het stadje Pella in het Overjordaansche, waar zij voor het verwoestend oorlogszwaard veilig waren.

Keizer Nero, over Cestius' nederlaag en de toebereidselen der Joden verontwaardigd, zond thans den bekwamen veldheer Vespasianus met een geoeftend leger naar het Joodsche land, waar hij weldra de eene stad na de andere deed bukken. Nadat hij zich van den burch Jotapa, die door den gemelden Flavius Josephus gedurende zeven weken kloekmoedig verdedigd werd, had meester gemaakt, rukte de zegevierende veldheer tegen Davids stad zelve op, waar thans verschillende partijen, aangezet door de dolzinnige *Zeloten*, d. i. ijveraars voor de wet en het vaderland, elkander te vuur en te zwaard verdelgden. Vespasianus, te dezen tijde tot Keizer uitgeroepen, vertrok thans naar Rome, en droeg het bevel over het leger op aan zijn zoon Titus, met den last om Jeruzalem aan te tasten, en de stad in een pijnhoop te doen verkeeren. De Joodsche Geschiedschrijver Josephus, die zich in het leger van Titus bevond, heeft, als ooggetuige dezer gebeurtenis, met zwarte kleuren al die ijselijke tooneelen geschetst, zooals die thans in de ongelukkige stad plaats hadden. Jeruzalem, door de natuur en de kunst zoo zeer versterkt, dat de stad voor onwinbaar gehouden werd, zoude intusschen de Romeinsche strijdkrachten langen tijd hebben kunnen tarten, indien van binnen de verschillende partijen zich in het gemeenschappelijk gevaar tegen den geduchten vijand vereenigd hadden. Treurig was inderdaad de toestand der belegerden, die onderling een vreeselijk bloedbad aanrichtten, dat inzonderheid door de blinde woede der *Zeloten*, aangevoerd door zekeren Johannes, niet weinig verergerd werd.

Daar thans vanwege de viering van het Paaschfeest eene massa menschen binnen den omtrek der stad was saamgedrongen, en daardoor de voorraad der levensmiddelen allengs uitgeput geraakte, zoo stegen hongersnood en pest weldra tot zulk eene hoogte, dat ouders en kinderen om eene bete broods kampten; ja zelfs eene wanhopige moeder haren zuigeling doodde en als spijs gebruikte. Tevergeefs waren de vredesaanbiedingen van den gematigden en goedertieren Titus; de *Zeloten*

wezen met verontwaardiging alle voorstellen van dien aard van de hand, gelijk die den belegerden door tusschenkomst van Josephus gedaan werden.

Nadat de buiten- en ook de binnenmuur voor de Romeinsche stormrammen waren bezweken, en het bloed door de enge straten van Jeruzalem stroomde, richtte Titus, thans door den hardnekkigen tegenstand verbitterd, zijne werktuigen tegen den tempel en den burcht Antonio. Toen ook deze sterke veste, als de voormuur des tempels, ten laatste bezweek, weken de belegerden, als hun laatste toevluchtsoord, naar het heiligdom, wanende, dat de Allerhoogste hen hier tegen het geweld der heidenen zoude beschermen. Titus, die het heiligdom gaarne voor eene algemeene verdelging wilde vrijwaren, vaardigde andermaal Josephus af, om met de belegerden in onderhandeling te treden. Ook nu bleven de Zeloten onverzettelijk, terwijl Johannes in het volle gevoel zijner trotschheid berichtte, dat hij den Wijnberg des Eeuwigen met geweld zou verdedigen, en zich overtuigd hield, dat deze voor geen menschelijke kracht zou kunnen bezwijken.

Titus, wiens getergd geduld ten einde was, gaf daarop bevel om de tempelmuren te beuken; ofschoon hij anders, hetzij uit eerbied voor dit heiligdom, of uit vrees voor den roem zijner nagedachtenis, geenszins genegen was om het aan de vernietiging prijs te geven. Toen wierp een Romeinsch soldaat, op den schouder van een zijner makkers staande, een brandende fakkel door een gouden venster in het heiligdom, dat aldus — en wel op denzelfden nacht, toen eens de eerste tempel door Nebukadnezar werd verwoest — in puin en asch werd gelegd. Nadat dit pronkstuk veroverd en vernietigd was, moest weldra het overige der stad voor het geweld van den Romeinschen krijgsman zwichten. Ook de drie laatste torens of bolwerken, waar Johannes zijne laatste krachten verspilde, bezweken. Hij zelf viel den Romeinen in handen, om vervolgens met zijn even onzinnigen lotgenoot Simon, aan Titus' zegekar gekluisterd, binnen Rome te worden rondgevoerd. Titus zelf, zijne overwinningen aan hooger en invloed toeschrijvende, sprak na het bezichtigen dezer bolwerken, de volgende merkwaardige woorden: „God zelf heeft de Joden uit deze bolwerken, waartegen onze werktuigen te kort zouden geschoten zijn, verdreven.”

Behalve deze drie laatste bolwerken, werden op bevel van den overwinnaar die bij het gezicht van Jeruzalems puinhoopen zijne tranen niet kon weerhouden, stad en tempel geslecht en met den grond gelijk gemaakt; zoodat van deze vroegere gedenkteekenen der kunst zelfs de laatste sporen verdwenen. Dit was het lot van Davids stad, die de Profeten binnen hare muren gedood had, en waarvan de grootste van alle Godsgezanten met een bloedend hart voorspeld had, dat hare woonstede woest en ledig zoude gelaten worden. Aandoenlijk is het verhaal, dat bij deze zoo geduchte catastrophe 1.100.000 Joden door honger, pest

of het zwaard zijn weggemaaid, terwijl daarenboven 97.000 als krijgsgevangenen een treurig lot ondervonden!

Aldus werd door de slooping van den Joodschen Staat Gods raadsbesluit vervuld door een heidensch veldheer, die, ondanks zichzelf, daartoe het werktuig zijn moest. Van dezen tijd af dagteekent zich de verstrooiing der Joden over den ganschen aardbodem, gelijk wij nog heden ten dage dit merkwaardige volk onder ons aanschouwen. Reeds achttien eeuwen zijn op de arendsvlerken des tijds heengeseld, en nog wordt Jeruzalem door de Heidenen vertreden, terwijl Israël als balling in den vreemde ronddoelt, verwijderd van zijn tempel, altaren, offers en priesters. Ondanks de hevigste vervolgingen en bloedstorting, waaraan dit volk gedurende den loop der eeuwen bloot stond, heeft het nochtans zijn eigenaardig karakter en zelfstandigheid tot op den dag van heden bewaard, terwijl zoo vele andere volkeren der grijze oudheid wegsmolten en door het graf des tijds werden verzwolgen. Doch Israël begint wederom zijn aangezicht naar Kanaän te stellen, en zich langzamerhand daarheen te vergaderen. Merkwaardig verschijnsel voorwaar — deze verstrooiing, bewaring en vergadering der Joden — en waardig der overweging van den Christen en Wijsgeer, en dat te meer pleit voor de echtheid van het gewijde boek.

Naderhand deed Keizer Hadrianus, onder wiens regeering de Joden aan een hevigen verdelgingskrijg ten doel stonden, eene Heidensche stad verrijzen, ter plaatse waar eens Jeruzalem in hare heerlijkheid prijkte. Deze uit de puinhoopen verzezen stad ontving den naam van *Elia Kapitolina*, naar haren voornaamsten tempel, aan Jupiter Kapitolinus gewijd.

Toen later Keizer Julianus den in puin gestorten tempel wilde herbouwen, werd hij door stormen, onweders en het uitbreken van vuurvlammen, die de werklieden doodden en de bouwstoffen vernielden, genoodzaakt om van dit voornemen af te zien. De vermoedelijke reden van dit verschijnsel is, dat de gewelven der Tempelfondamenten, die gedurende eene reeks van eeuwen onder de aarde bedolven lagen, gevuld waren met onderscheidene gassen, die door eene chemische oorzaak vlam vatten, zoodra zij met de buitenlucht in aanraking kwamen; zoodat deswege de aarde inderdaad vlammen braakte, als de waarschuwend stem Gods, die geen welbehagen had aan het werk der tempelvernieuwing.

Uit T. KNUIVERS' *Algemeene Geschiedenis*.

ONTSLAGEN.

Ouderlingen Petrus W. de Hart en Bakke Postma zijn eervol van hunne zending in Nederland ontslagen, om den 14 Aug. te vertrekken. Eerstgenoemde werd op zending geroepen uit de gemeente Rotterdam, en werd uitgezonden 1 Nov. 1903. Broeder Postma arriveerde uit Utah in het begin der maand Februari 1904.

EEN STOFFIGE DIAMANT.

Het was verleden winter, gedurende de kolenschaarschte in onze stad, dat iedere wagen die zich liet vinden, aangehouden werd om het aandringen der menschen te voldoen, die niet konden wachten tot van de zijde der kolenhandelaars de beurt aan hen kwam.

Hij was zulk een klein kereltje, iets meer dan 13 jaren oud, maar zoo licht gebouwd, dat men in twijfel kon zijn hoe vele jaren wel voorbijgegaan waren sedert hij het licht der wereld aanschouwde. En zoo zwart was hij van kolenstof, dat zelfs het ras waartoe hij behoorde, een raadsel bleef. Maar eindelijk keek hij mij met zijne blauwe oogen vragend aan, en de snelle beweging waarmede hij zijne pet afnam, bracht een hoofd bruin haar te voorschijn, terwijl hij beschroomd de vraag stelde: „Is dit de plaats, waar ik kolen moet brengen?”

Daarik bevestigend antwoordde, klauterde hij ijlings weer op den wagen.

Met groote moeite slaagde hij er in, de paarden zóo te keeren, dat hij iedere schop kolen gemakkelijk in het hok kon werpen. Gedurende dezen ganschen tijd floot hij zoo vroolijk als een leeuwerik.

Ik stond bij het venster, en wenschte dat ik de kracht van een man had, om hem te helpen, want zijn tenger lichaam scheen bijna te breken onder den last dien hij te lichten had om iedere schopvol precies en zeker door het luik in het kolenhok te slingeren.

Toen hij klaar was, drong ik er op aan, dat hij binnen en bij het vuur zou komen en een warm maal gebruiken, dat ik voor hem bereid had. Hij zag met verlangen naar de stoomende spijs, en dan naar zijne vuile handen. Water en zeep namen de oorzaak van zijn talmen spoedig weg, en hij zettede zich.

Terwijl hij at, sprak hij blijmoedig over zijn werk, hoeveel vrachten hij per dag kon wegbrengen, hoeveel hij met zijn werk verdiende, en hoe hij zich klanten verwierf. Hij vertelde mij dat hij een vader had die niet kon werken, en eene moeder die er te zwak toe was, en vijf broertjes en zusjes tehuis, en die allen van hem afhankelijk waren. En toch gaf hij dat alles met zulk een gelukkig humeur te hooren, dat ik mij begon te schamen, dat ik me ooit had beklaagd.

Hij zag haastig naar de klok en sprong op. „Ik kan niet langer blijven,” zeide hij, „ik moet vandaag nog twee ladingen wegbrengen, en het wordt vroeg donker.” Mij dankende voor mijn middagmaal, ging hij fluitende weg, om zijn dagwerk te volbrengen, opdat de kranken en hongerigen tehuis niet zouden moeten lijden.

„Gewis heeft de Heere dezen knaap,” zoo dacht ik bij mijzelf, „meer gezegend dan een mensch ooit zou kunnen doen, toen Hij hem in zijn boezem zulk een vroolijk, gelukkig hart schonk, dat het zelfs in armoede en ongeluk nog troost en warmte van zich gaf, om andere treurende harten te bemoedigen.” *GIPSY, Young Womans Journal.*

GEMENGD NIEUWS.

Volgens bericht uit Berlijn, hebben de leden van de gemeente van „Elia” Dowie's sekte in die stad, eendrachtelijk besloten om hun profeet niet langer als zulks te erkennen noch te volgen, en om eene afzonderlijke zending te vormen onder den naam van de „Vrije Evangelische Kerk der geloovige Christenen.”

Te Smith Creek, West Virginia (Ver. St.), werd 8 Juli een nieuw kerkgebouw door onze zendelingen ingewijd, voor het houden der vergaderingen van de Heiligen der laatste Dagen in die plaats. Zooals dat in de Vereenigde Staten dikwijls geschiedt, hebben de zendelingen zelf een voornaam deel van het bouwwerk gedaan, en hebben de Heiligen aan arbeid en gaven veel bijgedragen.

Den 22sten en 23sten Juli werd te Bradford, Engeland, eene groote Conferentie gehouden, waar omtrent 250 onzer zendelingen aanwezig waren. Onder deze bevonden zich Presidenten H. J. Grant, Serge F. Ballif, Alex Nibley, Wells L. Brimhall, John H. Taylor, en de laatst hier gearriveerde nieuwe zendelingen.

De *Bradford Daily Telegraph* van 23 Juli geeft een zeer getrouw en gunstig verslag van deze Conferentie.

De aankondiging van het bedienen van den doop door de Zendelingen van de Heiligen der laatste Dagen in de stad La Cross, Wisconsin (Ver. Staten) op Zondag 1 Juli, had haren weg gevonden in de plaatselijke dagbladen. Dientengevolge begon het volk zich op de aangeduide plek, aan de Zwarte Rivier, te verzamelen, tot ongeveer 500 menschen waren saamgestroomd. Eene openlucht-vergadering werd gehouden op den oever der rivier, waar de schare met alle aandacht luisterde naar de prediking van de eerste beginselen van het Evangelie. Daarna was zij getuige van het doopen van drie nieuwe leden van de Kerk. Nog 8. of 9 personen hebben er aanzoek gedaan om door den doop in het Evangelie opgenomen te worden.

De 12de Juli was de Re-unie-dag der Hollanders in Utah, en werd gevierd in het *Park Lagoen*, halfweg tusschen Ogden en Salt Lake City. De dag werd op de gezelligste wijze doorgebracht met spelen, wedrennen, roeiën en zwemmen, en andere gezochte amusementen. Wij ontvingen het interessante program, en vernemen anderzijds dat omtrent 2000 menschen waren opgekomen, waarvan de meesten Hollanders waren. Deze jaarlijksche hereenigingsdag is voor ieder in Utah wonend Nederlander van gewicht, want het is de zeldzame gelegenheid om vele vrienden en oude kennissen uit het geboorteland te ontmoeten en menige aangename en dierbare herinnering in gesprek te brengen.

APOSTEL CHARLES W. PENROSE.

Apostel Charles W. Penrose werd den 4den Februari 1832 te Camberwell, Londen, geboren. Van hem wordt gezegd, dat hij op 4jarigen leeftijd de Heilige Schrift reeds las, en toen hij nog jong was, al goed in den Bijbel tehuis was.

Hij sloot zich in 1850 aan bij de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, en was de eenige van zijn familie. Voor hij 19 jaren oud was, werd hij tot Ouderling verordineerd en op zending geroepen om het Evangelie te prediken. Hij ging uit zonder male of buidel, en bereikte het stadje Maldon. Hij ondervond veel tegenstand; doch slaagde er in, vertakkingen van de Kerk in een aantal plaatsen te verwekken. Zeven jaren lang arbeide hij in arme landbouwdistricten, ieder jaar van drie tot vier duizend mijlen te voet afleggende.

Ouderling Penrose werd daarna beroepen om over de Londensche Conferentie te presideeren, en later over het Cheltenhamse en het Birminghamse Pastoraat. Een Pastoraat bestond vroeger uit een aantal

Conferentiën. Gedurende dezen tijd schreef hij vele leerstellige artikelen voor de *Millennial Star*, en zijne Zionsliederen verblijdden en vuurden de harten van duizenden Heiligen der laatste Dagen aan.

In het jaar 1861 vertrok hij naar Amerika. Hij voerde een ossenspan over de prairiën, hetwelk elf weken tijds vereischte.

In 1865 werd hij wederom naar Engeland op zending geroepen. Het nam het gezelschap, waarmede hij reisde, 36 dagen om de stad Omaha te bereiken. Zij gingen door vele gevaren, daar de Indianen vijandig waren. In Engeland aangekomen, werd hij naar de Essexsche Conferentie gezonden, om over dezelve te presideeren, en eenige maanden later werd hij te Londen beroepen. De laatste twee jaren zijner zending was hij Franklin D. Richards behulpzaam in het redigeeren van de *Millennial Star* en in het bezoeken van Conferentiën in Groot-Brittanje en op het vasteland.

Naar Utah teruggekeerd, deed hij gedurende eenigen tijd zaken te Logan; en vertrok toen, op uitnoodiging van Apostel Richards, naar Ogden om de redactie van een dagblad op zich te nemen. In deze stad woonde hij zeven jaren, en nam er werkzaam deel aan politieke en kerkelijke aangelegenheden: President Brigham Young verzocht hem toen, om naar Salt Lake City te komen en aan de *Deseret News* werkzaam te zijn. In 1880 werd hij de hoofdredacteur van dit blad. In 1884 werd hij tot tweeden Raadgever van President Angus M. Cannon, van den Salt Lake Ring van Zion, gekozen. Een jaar later werd hij nogmaals op zending geroepen en presideerde hij wederom over de Londensche Conferentie, en was ook werkzaam aan de redactie van de *Millennial Star* en bezocht vele deelen van Europa.

Van zijne zending teruggekeerd, besteedde Ouderling Penrose twee winters te Washington met het schrijven van artikelen voor dagbladen en tijdschriften, over den toestand in Utah, en met het bezoeken van invloedrijke mannen in het belang der vervolgde Heiligen der laatste Dagen.

In 1899 droeg President Lorenzo Snow hem wederom de redactie van de *Deseret News* op, dat nu een der voornaamste nieuwsbladen van het Westen is.

Ouderling Penrose werd gekozen om de plaats welke door den dood van Apostel Abraham O. Woodruff in den Raad der Twaalf Apostelen vacant was gekomen, te bekleeden. Hij werd den 7den Juli 1904 tot het Apostelambt verordineerd.

De Ouderlingen en Heiligen in een aantal der Zendingen hebben aan Apostel Penrose een groot deel van hunne lectuur betreffende het Evangelie te danken. Zijne „*Stralen van Levend Licht*” hebben in vele landen de voorkeur voor het zendingswerk. Hoewel hij den ouderdom van 74 jaren draagt, is hij nog steeds een ijverig werker in de Kerk.

(Vervolg op blz. 255.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie: ALEX NIBLEY.

--:--

Assistent: PAUL ROELOFS.

PRESIDENT JOSEPH F. SMITH IN ONS MIDDEN.

PRESIDENT ALEX NIBLEY'S OUDERS IN NEDERLAND.

Pres. Nibley was in het begin dezer maand het bezoek van zijn vader en moeder, Broeder en Zuster Chas. W. Nibley, en zijne zusters Annie en Alice wachtende, en begaf zich, door Ouderling L. Y. Thatcher vergezeld, den 6en dezer naar Antwerpen om hen daar te ontmoeten. Deze arriveerden Dinsdagmorgen 7 Aug., voor de stad Antwerpen, per ss. „Vaderland” van de Red Star Line, en werden reeds op een afstand van den wal herkend. Maar het bleef een poos lang een raadsel, wie wel die andere reiziger was, die zich zoo belangstellend in de nabijheid van Ouderling C. W. Nibley en familie hield. Men kan zich de verassing voorstellen, toen de boot nader dreef, en de bekende gestalte van President Joseph F. Smith duidelijk werd. Van zijne komst naar Europa was in deze Zending niets bekend geweest. Eerst op denzelfden morgen dat hij te Antwerpen landde, werd hier door een paar brieven uit Utah vernomen, dat hij zijn tehuis in de bergstreek had verlaten en op weg was naar ons werelddeel.

Zulk een bezoek is niet alleen bijzonder zeldzaam, maar het is ook de eerste keer, dat een Profeet en Eerste President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, gedurende zijn presidentschap, den voet op Europeeschen bodem heeft gezet. De Ned.-Belg. Zending gevoelt zich hoog geëerd, in Europa de eerste te zijn geweest om den man te ontvangen, wien de Kerk boven allen op aarde achting en liefde toedraagt wegens het feit, dat hij de eerbaarste plaats, die een mensch in deze wereld kan te beurt vallen, bekleedt.

President Joseph F. Smith was vergezeld door zijne vrouw, Zuster Edna Smith. Het gezelschap had een aangename en voorspoedige reis gehad. Na eenige uren te Antwerpen te hebben doorgebracht, reisden zij door naar Rotterdam, waar de oude Pelgrimskerk van Delftshaven en het Zendingskantoor werden bezocht. Den volgenden dag werden de bezienswaardigheden van Amsterdam in oogenschouw genomen, en des avonds eene buitengewone vergadering gehouden in de groote zaal De Wittenstraat 109-111. Donderdag werd besteed met het bezichtigen van den Haag en een bezoek aan Scheveningen, en het bijwonen eener buitengewone vergadering in de zaal „Excelsior”, te Rotterdam.

Apostel Heber J. Grant en Ouderling Alvin F. Smith kwamen Woensdagmorgen uit Engeland aan, om den President in Nederland te ontmoeten en bezochten ook mede de vergaderingen. Deze bestonden, beiden te Rotterdam en te Amsterdam, voornamelijk uit de Heiligen en onderzoekers, die — zooveel als de beperkte tijd en gelegenheid had toegelaten — van het bezoek van Pres. Joseph F. Smith en Broeder Nibley's ouders verwittigd waren, met het gevolg dat beide zalen met belangstellenden goed gevuld waren, en zelfs vele broederen en zusters uit andere steden waren overgekomen.

Hieronder volgt een beknopt verslag dezer twee bijeenkomsten. De rede door President Joseph F. Smith gehouden, hopen wij in ons volgend nummer verbatim weer te geven.

DE VERGADERING TE AMSTERDAM.

werd geopend door Ouderling Wells L. Brimball, en als eerste zang werd aangeheven het lied: „Wij danken U, Heer, voor profeten gezonden in deez' laatsten tijd.” Het gebed werd gesproken door Ouderling L. Y. Thatcher.

Pres. Alex Nibley stelde President Joseph F. Smith en Apostel Heber J. Grant aan de vergadering voor, en Pres. Grant was de eerste spreker. Hij drukte zijne voldoening uit over het werk in de Nederlandsch-Belgische Zending. Hij zeide dat hij sedert zijn laatst bezoek in deze Zending, verscheidene groote conferentiën had bijgewoond, waar de Geest des Heeren overvloedig was uitgestort geweest. En hij besprak de waarachtigheid van het Evangelie, zooals het door de Heiligen der laatste Dagen geleerd wordt.

President Joseph F. Smith nam nu het woord en sprak over den Profeet Joseph en over zijn eigen vader, Hyrum, en getuigde dat hij ondervonden had, en wist, dat zij mannen Gods waren, die hun leven voor de waarheid hebben gegeven. Als mannen Gods had hij ook de opvolgers van den Profeet Joseph gekend. Hij sprak over de vereischte reinheid des levens, en drong er op aan, dat er tusschen vaders en moeders, ouders en kinderen, ware liefde moet bestaan. Hij duidde aan dat het Evangelie den slechten man goed, en den goeden man beter maakt, zoo hij het oprecht wil volgen.

Pres. H. J. Grant zong nu een solo, getiteld: „Kom met mij de zee over”.

Ouderling C. W. Nibley sprak toen over zijn omgang met leidlieden van de Kerk. Hij toonde aan, dat de Amerikaansche en de Engelsche natie de vrijheid die zij nu genieten, oorspronkelijk aan het Hollandsche volk hebben te danken. Zuster Edna Smith en Zuster Rebecca Nibley spraken elk een korte poos, gaven hare voldoening over haar bezoek te kennen, en gaven een goede getuigenis van het werk des Heeren. Pres. Joseph F. Smith voegde hier eenige woorden aan toe, en zeide

dat deze twee zusters moeders in Israël zijn en beiden achtbare zonen in het zendingsveld hebben.

Na eenige bemerkingen door Pres. Alex Nibley, werd deze samenkomst tot een einde gebracht, en door Ouderling Le Grand Richards met dankzegging gesloten. — Broeder Alex Nibley trad op als tolk voor de Engelsch-sprekenden.

DE VERGADERING TE ROTTERDAM

werd geopend door het zingen van lied no. 3, en gebed door Ouderling Le Gr. Richards. De tweede zang was een Engelsch lied, „God be with you” (God zij met u), door het zangkoor van de Rotterdamsche gemeente tot President Smith en de andere bezoekers gezongen.

Nadat Pres. Nibley eenige inleidingswoorden had gesproken, stond Pres. Heber J. Grant op, en sprak over den voorspoedigen toestand der Ned.-Belg. Zending, en drukte zijne waardeering uit over de getrouwheid der zendelingen in het uitvoeren zijner plannen en voorschriften. Hij sprak ook van zijne bezoeken in de andere Zendingen van Europa, en den vooruitgang van het werk.

Ouderling Chas W. Nibley vermaande de Heiligen tot ijver en trouw in het onderhouden der geboden Gods, en zeide dat zij veilig zouden zijn in het navolgen van hunne leidslieden in de Kerk. Hij spoorde hen ernstig aan, dat zij hunne medemenschen zouden waarschuwen en met het Evangelie bekend maken, zoodat niemand voor den rechterstoel Gods tot hen zou kunnen zeggen: „Gij hebt de waarheid geweten, maar hebt ze mij niet medegedeeld. Ik zou haar gaarne ontvangen hebben. Gij hebt mij van de zegeningen beroofd, door mij niet te waarschuwen.”

Ouderling Alvin F. Smith, een zoon van President Smith, richtte nu eenige woorden van vermaning en aanmoediging aan de hoorders.

President Joseph F. Smith nam verder den tijd in gebruik. Hij sprak over het oefenen van de ware liefde tegenover God en onze medemenschen. Hij wees op het voorrecht van hen die een gezin kinderen hebben, en veroordeelde de neiging en het streven van sommige klassen van menschen, om die taak te ontwijken en te verhinderen. De zendelingen behooren rein en onbevlekt te zijn van de zonden der wereld, en een voorbeeld te zijn voor allen. Hij heette zich verzekerd dat er onder dit volk veel van het bloed van Ephraïm is. De Kerk wordt velerzijds vervolgd, doch zij zelve mag tegen niemand de wapenen opnemen. Het „Mormonisme” kon niet uitgeroeid worden. Hij sprak over het werk voor de dooden, zonder dewelke wij niet volmaakt kunnen gemaakt worden. Hij waarschuwde tegen het gebruik van tabak en sterke dranken, en spoorde de zusters aan tot het werk in de Zuster-Hulpvereeningen. Hij sprak de hoop uit, dat de broederen en zusters zich spoedig met de Heiligen mochten vergaderen, en wenschte hun vrede toe.

Zuster Edna Smith getuigde van hare liefde voor het Hollandsche

volk en van hare goede indrukken over hetzelfde ontvangen. Zij zeide dat hare grootouders uit dit land waren gekomen, op welk feit zij verklaarde reden te hebben om zich trotsch te gevoelen.

Zuster Rebecca Nibley wendde zich tot de zusters, in het belang der Zusters-Hulpvereeningen, en spoorde haar tot ijver en geloof aan. Zij gaf getuigenis van het werk des Heeren, dat haar dierbaarder is dan het leven.

Pres. Joseph F. Smith stond nogmaals op en wenschte het zangkoor geluk met zijn goed werk, en verzocht de leden om bestendig en getrouw daarin voort te gaan.

Tot slot werd gezongen het lied, „Wij danken U, Heer, voor profeten”, en dankzegging gesproken door Ouderling C. A. Hammond. Ouderling H. Bell nam het vertolken waar in deze vergadering.

Omtrent 400 personen waren in deze vergadering aanwezig; 31 zendelingen uit Nederland en België waren samengekomen, behalve de drie van het Zendings-hoofdkantoor.

Het bezoek van President Joseph F. Smith was voor allen een gelukkige verrassing, en de broeders en zusters en de zendelingen waren recht verblijd en vereerd, Broeder Alex Nibley's huisgenooten in hun midden te zien. Een innige, levendige belangstelling was op aller gelaat te lezen, en wij kunnen veilig zeggen, dat het hart van ieder aanwezig persoon, in wiens boezem de liefde des Evangelies gloeit, vervuld was met een buitengewone vreugde en geluk bij het aanschouwen van Gods profeet, en bij het aanhooren van zijne verkwikkende woorden.

Bij het uitgaan dezer twee vergaderingen stelden President Joseph F. Smith en broeder C. W. Nibley, alsmede de bezoekende zusters, zich bij de deur, om allen die wenschten hun de hand te drukken, persoonlijk te kunnen groeten.

Pres. Heber J. Grant keerde terstond na het sluiten der vergadering te Rotterdam, naar Engeland terug.

Pres. Alex Nibley, dien het bezoek van zijn vader, moeder en zusters als in den derden hemel heeft gebracht, zal in hun gezelschap en dat van Pres. en zuster Smith blijven tot zij Europa weder verlaten, en zal met hen verscheidene steden en merkwaardige plaatsen in het buitenland bezoeken. Zij zijn Vrijdagmorgen, 10 Aug. uit Rotterdam vertrokken. Ons aller wensch is, dat zij een genotvolle reis zullen volbrengen.

R.

OP DE HUWELIJKSREIS.

Zij: „O, George, als wij aanstonds aankomen, laten de menschen dan niet aan ons zien, dat wij pas getrouwd zijn!”

Hij: „Goed, schat, draag u het koffertje dan maar.”

WAT IS DE WORTEL VAN DAT KWAAD?

In de korte levensbeschrijving van Apostel Reed Smoot, verschenen in ons nummer van 1 Juli j.l. meldden wij dat sommige predikanten en hunne vrienden in Amerika een kruistocht tegen Senateur Smoot voeren om hem te doen ontzetelen op grond van zijne betrekkingen met de „Mormoonsche” Kerk. Lezingen tegen hem en tegen de Kerk zijn in de voornaamste steden van Amerika gehouden, en artikelen zijn in de dagbladen verschenen.

Een dezer werd door den heer V. S. Peet in de *Baltimore News* 23 Juli beantwoord en weerlegd. Hier geeft hij o. a. te kennen, dat, laag geschat, ruim 300.000 dollars aan toegangsgelden tot die lezingen en uit andere bronnen, is ingenomen. Mej. Helen Goud schonk 6000 dollars; Mr. J. C. Martin, Cincinnati, 1000 dollars; te Chicago werd een vergadering zoo erg opgewerkt, dat zij een totaal van 529 dollar in de bus stortte; en vele vereenigingen hebben hare leden met 50 c. per hoofd belast; — alles tot het steunen dier beweging, zoogenaamd. Slechts een derde gedeelte van de gelden is voor het aangegeven doel aangewend.

Wij hebben ook in onze gedachten eene lezing, in de maand Maart j.l. te Amsterdam gehouden, en die grootelijks aan het bestrijden van het Mormonisme gewijd was. Toegang werd verkregen tegen een kaartje van 50 cts. Daar het gehoor op 400 personen geschat werd, zou dit eene ontvangst van 200 gulden beloopen.

Het „Mormonisme” wordt in zulke vergaderingen in sterke kleuren als een ernstig gevaar geschilderd, en een vertoon van belangstelling in de veiligheid van de hoorders wordt gemaakt. Wat de ware beweegredenen van de ijverigheid dier bestrijding van het „Mormonisme” zijn, is openbaar, wanneer men bedenkt dat een recht man zijne vrienden niet voor een gevaar zal waarschuwen op voorwaarde dat zij er hem voor betalen. De goede herder stelt zijn leven voor de schapen, om een dreigend gevaar van hen af te weren. Zoo de eigen leden van zijne kudde niet zijne vrienden zijn, wie zijn dan zijne vrienden? Een goede herder heeft zelfs zijne vijanden lief en zal niet rusten, voor hij alle argelooze menschen die hij onder zijn bereik kan krijgen, voor het gevaar heeft gewaarschuwd — om niet — uit reine, zuivere liefde en bezorgdheid voor het welzijn van den naaste. Indien een man zijnen vriend in het water in gevaar zag om te verdrinken, en zelf kon zwemmen of de noodige reddingstoestellen ter beschikking had, maar op den wal bleef staan en den ongelukkige geen helpende hand uitreikte tot redding van zijn leven dan op voorwaarde dat hij er hem eerst voor betaalde, zou dit niet als een hartelooze daad des verraads beschouwd worden? „Maar de huurling, en die geen herder is, wien de schapen niet eigen zijn, ziet den wolf komen, en verlaat de schapen, en vliedt”.

Wanneer nu het zoogenaamde „gevaar” niet een wolf is, maar het herstelde zachtmoedige Evangelie van Jezus Christus, dat geen geweld zal gebruiken, zal hij zich niet genooddaakt gevoelen om te vlieden, maar zal het profijtelijker achten om te blijven en koopmanschap van de zielen der menschen te maken, zoodat wie er voor wil betalen om door zijn „vriend” voor gevaren gewaarschuwd te worden, zulks kan doen. Zulke herders zijn in werkelijkheid geheel onverschillig en onbezorgd aangaande het lot der schapen. Hun oogmerk is niet het belang der kudde, maar het onheilige beginsel der zelfzucht, met uitsluiting van alle ware liefde, en ten koste van alle goedheid, rechtvaardigheid en edelheid van karakter.

UIT DE ZENDING.

Gedurende de laatste 4 maanden is de uitgave van de „Ster” vermeerderd met 135 exemplaren.

Broeder J. Kooijman zond ons den naam van een nieuw inteeenaar uit Salt Lake City. Pres. H. van Braak deed ons een lijst van 4 nieuwe namen toekomen uit Groningen.

Wij vernemen uit de tijdschriften van andere onzer Zendingen, dat een aantal zusters zich beijvert om inteekenaren voor hun „Ster” te winnen. Kan dit ook in deze zending niet geschieden? Wij verzoeken allen, welke door hunne persoonlijke pogingen nieuwe inteekenaren verkrijgen, de namen direct aan dit kantoor zelf te zenden. Men houde in gedachten, dat een ieder die de „Ster” verspreidt, eene stem des Evangelies onder zijne vrienden doet spreken.

In de maand Juli werden in de Ned.-Belg. Zending 32 personen gedoopt tot leden van de Kerk. 23.640 traktaten en 1049 boeken werden verspreid, en 2880 gesprekken betreffende het Evangelie hadden plaas tusschen Zendelingen en onderzoekers of vreemdelingen. Het aantal der zendelingen in dit arbeidsveld is 41. Bijna iedere vertakking van hun werk toont, volgens de ingekomen verslagen, een goede toename over de vorige maand, Juni, en over de maand Juli 1905.

Pres. H. van Braak kondigt zijn kerknieuws geregeld aan in het „Blad van het Noorden.”

Broeder Mattheüs Sel en zijne echtgenoot, van de Dordrechtsche gemeente, zijn den 31sten Juli naar Zion vertrokken. Zij behooren tot de eerste inteekenaren van de „Ster”, en verzochten ons, bij gelegenheid van hun vertrek, hunne groeten en goede wenschen aan hunne medelezers van de „Ster” te doen.

Ouderling L. G. Hardy is van de Dordtsche vertakking verplaatst naar de Utrechtsche, om aldaar de leiding op zich te nemen. Ouderling Harm Bell heeft nu de leiding te Dordrecht.

Pres. J. H. Taylor, van de Luiksche Conferentie, deelt ons mede dat Zondag 5 Aug. de eerste vergadering is gehouden te Verviers onder leiding van Ouderling F. W. Hodgson. Zij werd bezocht door een goed aantal vrienden en onderzoekers. Een vergaderlokaal is gehuurd, en onze vergaderingen zullen in de stad Verviers voortaan iederen Zondag plaats hebben.

De brochure getiteld „*Een vriendschappelijke Discussie*,” waarvan wij, als compliment van dit Zendingskantoor, met ons vorig nummer een exemplaar aan onze lezers zonden, is in de heele Zending zeer gewild. 20.000 werden er gedrukt. 4000 hebben dit kantoor reeds verlaten. Eenige zendingen zijn uitgegaan om ze te verkoopen, en hebben het een uitstekend middel bevonden, om op vele plaatsen ingang en gehoor te krijgen, waar zij met een gratis aangeboden tractaatje afwijzend behandeld werden.

Ouderling J. A. Ririe schrijft uit Leeuwarden: „Ik nam de rijkste straat in de stad, verkocht in drie uren tijds 42 boekjes (Vr. Discussie) en had verscheidene interessante Evangelie-gesprekken. Zend er mij s. v. p. nog 300. De brochure ziet er goed uit; ik ben er trotsch op, en ik feliciteer u.”

Ouderling L. G. Hardy schrijft uit Dordrecht: „Ik ben heden onder de rijken geweest, om „*Vr. Discussie's*” te verkoopen, en ik heb een aangenamen tijd gehad. Ik had het voorrecht 6 Evangelie-gesprekken te voeren, verkocht boekjes aan 19 personen, en kan bij allen terugkomen. Zend er Br. H. Bell en mijzelf elk nog 100.”

Pres. van Braak zendt de jongens van zijne zondagschool te Groningen uit om „*Vriendschappelijke Discussies*” te verkoopen.

APOSTEL CHARLES W. PENROSE. (*Vervolg.*)

Hoewel dagbladschrijven zijne sterke zijde is, maken zijne talenten en zijn werkzaam karakter hem in uitstekende mate bekwaam als een zending. Zijne praktische ondervindingen in de verschillende toestanden des levens geven hem een inzicht in de gedachten en werkingen van alle deelen der maatschappij. Zijn raad wordt in moeilijkheid en twijfel gezocht, en hij vindt zijnen weg gemakkelijk tot de harten zijner medemenschen. Apostel Charles W. Penrose is een merkwaardig man. De Natuur heeft dit merk op hem gestempeld, en zijn leven bevestigt, tot dusverre, de waarheid van deze bewering.

Mill. Star.

GOUDEN BRUILOFT.

Door W. W. BURTON, in de *Juv. Instructor*.

Zeg mij, Rachel, zeg mij nu,
Was 'k als minnaar steeds getrouw?
Vijftig jaren gingen heen
Sedert ik U vroeg tot vrouw.

Wij begonnen zonder huis,
Zonder meubels — onderaan;
Maar wij klommen hooger op,
Lager toch kon niemand gaan.

Voor beweging was alleen
Opwaarts ruimte, niet omlaag,
Spijstak hadden wij noch spijs,
Maar ons harte gloeide staag.

Utah's grond was maagdelijk toen,
Onbebouwd en ongeploegd;
Niet bevreesd voor moeizaam werk,
Hebben we iedren dag gezwoegd.

En geen koe, die melk ons gaf,
Hadden wij — geen zwijn in 't kot.
Zijden kleeren . . . onbekend!
Veeltijds was 't een schrale pot.

Onkruid vormde vaak ons maal,
Bietenkruintjes vulden 't aan,
Wat gevoelden we ons vaak zwak,
Wachtend op den oogst van 't graan.

Zilverdraad is in Uw haar,
En Uw voorhoofd is gegroefd,
Gij zijt niet zoo werkzaam nu,
Veel, heel veel heeft U beproefd.

Gij zijt thans niet meer zoo vlug,
't Oog is niet zoo vol en klaar,
Maar 'k bemin U nu nog méér
Dan ik deed vóór vijftig jaar.

Toch had ik U altijd lief,
'k Heb 't getoond steeds en gezeid,
Nu verpand 'k mijn liefde U weer,
Nu is 't voor de eeuwigheid.

Beiden waren wij nog jong,
Met heel weinig aardsch bezit,
Maar met liefde en met geloof,
Hoe gelukkig maakte ons dit!

Zonen, dochters, veel in tal,
Mannen, vrouwen, flink en schoon,
Zeegnen thans ons levenslot
Beter dan een koningskroon.

Vijftig jaar waart gij mijn vrouw,
Zij Uw Avond zonder kruis,
Vrede en veelheid zegnen hem,
Englen leiden ons naar huis.

Vertaald door FRANK I. KOOYMAN.

OVERLEDEN.

Onze aandacht werd door een der zendingen gevestigd op eene ramp, het gezin van Br. Joh. van Woerkom te Ogden overkomen, en dat wij gaarne destijds hadden vernomen en aan de vrienden in Holland en België bekend gemaakt. Een lief dochttertje van Br. en Zuster Van Woerkom, 4 jaren oud, dwaalde den 13 Juni van de ouderlijke woning af, en viel van een smalle brug in een beek, waar het kind verdronk en eerst den volgenden morgen werd weergevonden.

I N H O U D :

Jeruzalem, Jeruzalem!	Blz. 241	Op de Huwelijksreis	Blz. 252
Ontslagen	" 244	Wat is de wortel van dat kwaad	" 253
Een stoffige Diamant	" 245	Uit de Zending	" 254
Gemengd Nieuws	" 246	Apostel Charles W. Penrose (<i>Vervolg</i>) . . .	" 255
Apostel Charles W. Penrose	" 247	Gouden Bruijloft	" 256
President Joseph F. Smith in ons midden . . .	" 249	Overleden	" 256

Uitgave van ALEX NIBLEY, Boezemsingel 116, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.